

VIRELLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

DÉU TÉ UN BASTO QUE TUSTA SENSE FER REMOR

per APA

Prop de la vila de Guarany, allí al lluny, a marina, amb molts defícis i penes i treballs un moliner dels de poca farina vivia amb el seu pare, un vell de vuitante

anys. La misèria, que és mala consellera, suggerí al fill la idea trapacera de desfer-se del vell i de les seves xacres i així d'un sens fi de malastres. Un cop ho hagué decidit, tot fent el ploricó, al vell li proposà la llur separació. El vell, acotà el cap, es resignà i comprenqué la nosa dels seus mals; acceptà el fat com ordre de l'Etern i atorgè al fill que el deixés a l'hospital.

El fill, forçut, carregà el pare, i a coll-i-be, tot resolut, eixí de la casa. El camí era llarg, no gaire llis; el pes del vell era ben feixuc.

— Oh pare meu: ja més no puc!

Si us plau, mon pare, en eix pedrís reposarem ambdós una breu estoneta.

— Ai, dolor i amargor, desesper infernal! Ai, mon fill estimat, seràs tu l'anxaneta del meu castell de culpes, del meu pasat fatal?

Quan jo tenia els teus anys i el meu pare era tan vell i malalt que sovint agonitzava, per no haver d'oír sos plans a l'hospital l'emmenava. En arribar a eix pedrís les forces ja em flaquejaven. — Infelíç! — I com ara fem tu i jo, sens pensar en

l'avenir, tots dos ens hi reposàvem!..

— Pare meu! replicà el fill: la lliçó no ha estat perduda. Déu m'avisà del perill: Ell ens dugui bona ajuda, i, en créixer, el vostre nét, i en venir ma decaiguda, ell em doni el benifet d'una vellesa tranquila: Anem: no en fem cap retret. Entornem-s'en a la vila; tornem al nostre molí; jo hi moldré vostra farina, curaré vostre sofrir sense deixar anar cap queixa, i el meu fill aprendrà així de santificar la xeixa.

En arribar el moliner, carregat amb el seu pare, trobaren dintre el molí La Mort que ja els esperava.

— Moliner, el bon moliner: Déu et vol, vinc a cercar-te.

— Ai La Mort, no ho facis pas! el vell ja li suplicava. Enduu-te'n-me a mi La Mort, que ja no serveixo gaire. Ell acaba d'evitar l'arreconament del pare, el soplug de l'hospital que als despreciats ampara.

— Déu premia tan bella acció de l'hospital deslliurant-lo. — Però li lleva una vida forta i plena d'esperança!

— Es el càstig que Déu dona a la gent adelerada que s'absté de mal obrar sols quan n'hi pervé amenaça.

— Oh, la Mort; Quina tortura. No ho veus? Aquesta del pare que ha de presenciar la mort del fill, que és ço que més aimol — Calla, vell! T'ho has ben guanyat en abandonar ton pare! — Déu té un bastó que tusta i no fa remor. — No et sembli gens tardà aquest advertiment, perquè, durant molts anys, sentiràs el rosec del teu remordiment, record dels teus danys. Brunzenta i volandera, portant com pes lleuger la còrpora feixuga del jove moliner, silenciosa i muda, sense deixar conhort, darrera el sol ponent s'escorregué la Mort.

Un viatge a Orient

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuac ó)

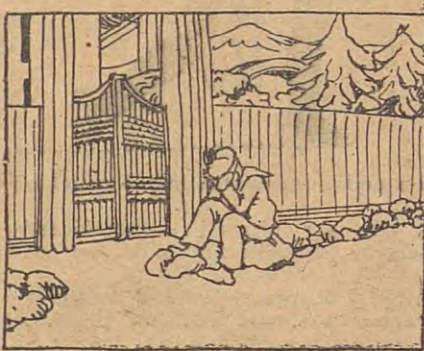
Dibuixos d'en MIRET

un cop en terra, en... no tenia prou ulls per mirar: li semblaven nines que es bellugaven aquella munió de japonesos que s'agitava davant seu adolorats tots en les respectives feines. Uns anaven repapats en airoso cotxets, que tiraven infeliços homes i no semblaven pas estar molt humiliats per la

seva feina. Uns habilíssims prestidigitadors que actuaven en la via pública, reclamaren l'atenció del nostre amigué i embadalit perdé l'atenció en el seu padri, el qual refiat que en... el segvia, s'adonà massa tard que havia perdut el seguidor. De seguit l'un buscà l'altre, quan s'adonaren

ambdós que s'havien separat, puix com més es buscaven més s'allunyaven mútuament. El nostre amigué estava esverat perquè era inútil intentar preguntar res ja que el japonès li era inaccessible. Anà caminant a l'atzar i al cap d'algunes hores de rondar inútilment es posà a plorar sentat a l'en-

trada d'un jardinet miniatúra, que en altres circumstàncies tanta gràcia li hauria fet. En sentir els plors sortí a indagar Ku-si-ta, una menuda molt eixerida, la filla número vint-i-tres de Xos-ki-nam, el propietari de la caseta on el nostre amic anà a abocar les se-

ves llàgrimes. Li féu algunes preguntes que naturalment quedaren sense resposta. Però el catalanet comprengué per la cara de la japoneseta, que aquesta s'interessava per ell amb bona voluntat. De seguida sortiren una colivada de nines vivents unes més grans

i altres més xiques que Ku-si-ta, que feren rotllo al foraster fent incomprendibles comentaris. Xos-ki-nam, s'adonà també del foraster i de seguit pensà que el cel li enviava una gran oportunitat des de feia temps sollicitada al déu Osueva, perquè Xos-ki-nam volia

anar als Estats Units on hi tenia parents que s'hi havien enriquit planxant camises, i pensà que el petit estranger fóra un mestre a propòsit per aprendre l'anglès, car en sa innocència creia que pel fet d'ésser estranger el nostre amigué havia d'ésser anglès. Comen-

çà a ploure torrencialment i així amb més motiu... entrà en la casa de Xos-ki-nam. De seguit arribà Meu-ta-ka, la muller de l'amo, amb un paraigua de paper regalimant. Explicada la intenció amb què era acollit el foraster, també Meu-ta-ka l'afalgà i el reverencià to-

cant amb les mans i el nas a terra. De seguit el feren seure i li portaren menjar, que consistia en llagostins replets, algues en salsa, pebrots ensucrats i finalment una gran cassola d'arròs, el plat nacional per excel·lèn-

(Continuará)

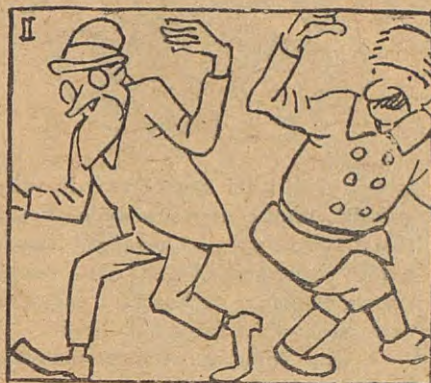
ESTAVA ESCRIT!

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

Per quina casualitat o fat malèvol el professor Pierre d'Os i el caçador Matatot es trobaven junts a bord d'un vaporet d'en Cook navegant Nil amunt? Aneu a saber-ho. El fet és, que havent anat a l'Egipte per motius molt diversos, s'havien trobat i s'ha-

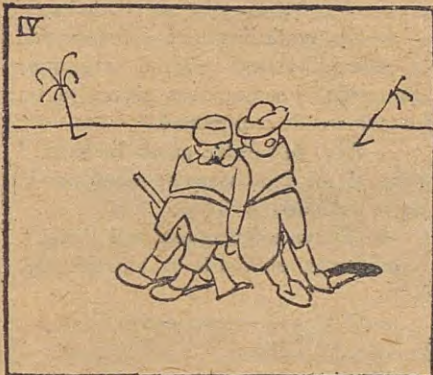

vien fet molt amics, perquè en Matatot es feia amic de seguida amb tot aquell que volgués escoltar les seves aventures de caça, i el professor, en l'art d'escoltar era gat vell. Anava dient a tot que sí i mentrestant resolva de memòria equacions de tercer grau o re-

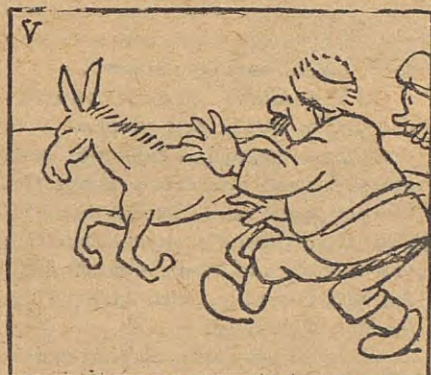

passava la taula de logaritmes saltada.

En essent a Assuan es van separar, cadascú cap al seu afer, però van prometre's mútuament retornar a la mateixa data, per fer el viatge de tornada plegats.

En Matatot llogà un àrab i quatre negres i començà les seves caceres pel desert. Però, per sa desgràcia, els lleons justament feia poc que s'eren declarat en vaga de queixals caiguts i s'havien retirat a l'interior de l'Àfrica. A l'Egipte no se'n trobava ni un

per medicina.

No es desanimà per això el valent caçador, sinó que es dedicà a la caça de l'onagre o ase salvatge, que per aquells indrets és molt abundant.

L'home pensava que una pell rossa d'ase salvatge, amb la gran crinera

que tragina, ben preparada per un dissecador, podria passar per una pell de lleó. En matà un de magnífic, l'escorxaren els negres, i després de fer una costellada amb la carn, ompliren la pell d'herba seca.

Mentrestant, el professor Pierre

d'Os cercava inlassablement la mòmia del faraó Hiemen-Bist que havia d'ésser enterrada per les muntanyes d'Assuan. Però després de cercar dies i dies sota un sol abrasador, decidí donar-se per derrotat i es dirigí a la vila a la botiga d'un jueu falsificador de

mòmies, que feia amb pasta de midó i pell de cabra per vendre-les als turistes ianquis com autèntiques. El professor, decidit a no tornar a casa sense mòmia, li'n comprà una, amb un taüt de ciment portland i un tros de granit, embalat en una caixa de fusta.

A l'endemà embarcava en el vaixell d'en Cook, on ja hi havia en Matatot amb el seu ase salvatge, també dins una caixa de fusta, folrada de zinc perquè no es fes malbé. El drama covava. Estava escrit!

(Acabarà)

CONTES ARABICS

DOLÇA-AMIGA I ALÍ-NUR

ADAPTATS PER JOAN GOLS
IL·LUSTRACIONS DE JOAN JUNCEDA

seus jardins, assegut entre tots dos, aixecant una copa de vi i exclamant:

— Oh sobirana de totes les beutats! La beguda no assoleix totes les delícies si no és amb la cançó! Així, doncs per tal d'encoratjar-te a què ens alegris amb ta veu meravellosa, vull cantar-te allò que diu el poeta! Escolta doncs:

I txeik Ibrahim, amb una veu enrogallada, fent l'ullet, i amb aire picaresc, començà a cantar:

— Ia... leilí...! Ia... einí...! (1)

El vi no és tan bo sens l'amada can-
[taire;
la veu de l'amiga fa més bo el bon vi...!
El noble cavall, sens xiulets, no beu
[gaire;
l'infant no s'adorm si el cant no el fa
[adormir!
Si beus, ben a prop de l'amada can-
[taire!...

Ia... leilí...! Ia... einí...!

La seva veu dolça ha de fer-te tremir...!

Quan el Califa oí aquella cançó de la boca de txeik Ibrahim, impròpia de

(1) Ai... la nit...! Ai... e'is ulls...!

la seva edat i del seu càrrec de vell guardià, sentí com la suor de la còlera li mullava els polsos i la sang li enrogia les galtes i els ulls. Es donà bona manya de baixar de l'arbre i, esguardant irat el Visir Giafar, li digué:

— Oh, Giafar! En la meua vida no havia presenciat mai un espectacle tan edificant com el que m'han ofert els vells txeiks convidats d'Ibrahim en celebrar pietosament les cerimònies de la circumcisió! Ja podem ben dir, doncs, que aquesta nit és, en veritat, una nit de benedicció! Puja, puja, Giafar, a l'arbre i guaita bé a dins de la sala. No vulguis perdre una ocasió de santificar la teua ànima amb un espectacle tan edificant com aquest!..

El Visir Giafar, en oir les paraules del Califa, quedà ben perplexe i es donà bona manya d'enfilarse sota amunt fins arribar al dret de la finestra. Llavors pogué veure l'escena que oferien el vell Ibrahim cantant embriac amb la copa a la mà i Dolça-Amiga i Alí Nur, mirant-lo, escoltant-lo i rebentant-se de riure!

En baixar de l'arbre el Visir es deixà anar als peus del Califa demanant-li perdó. El bon Califa, ple de generositat el perdonà i el feu alçar.

— Has vist, oh Giafar!—li preguntà després—els dos atlots que estan en companyia de txeik Ibrahim? Jo diria que són estrangers. Més, en veritat et dic que els meus ulls mai no han contemplat res que en beutat, en finesa i elegància del cos, en perfeccions de tota mena i en encisos de totes les faisons, pugui ésser comparat a aquest adolescent i a aquesta atlota!

— Es veritat! — feu el Visir.

— Pugem, doncs de bell nou, a la nostra branca i així

els podrem contemplar amb tranquil·litat!

I el Califa i el Visir s'enfiaren altra vegada a dalt de l'arbre mentres el porta-glavi Masrur romania a baix vigilant. Al moment d'arribar al dret de la finestra veieren i oïren el vell Ibrahim que deia a l'adolescent:

— Oh, ma sobirana! El vi de les muntanyes ha allunyat de mi la gravetat estèril de les costums i la lletgesa llur! Mes la benaurança meua no serà completa mentre no pugui oir l'encís de la teua veu ensems que t'acompanyes amb les vibracions suaus de les cordes harmòniques!..

— Oh, txeik Ibrahim! — respongué la bella adolescent. — Com faria sonar les cordes harmonioses si no tenim instrument de cap mena?

— Això rail! — feu txeik Ibrahim. I s'alçà i tot fent esses se'n anà per la porta del saló.

— Què va a fer aquest vell llibertí! — pregunta el Califa a l'orella del Visir.

— Qui sap! — respongué Giafar a l'orella del Califa.

El vell, tornà a entrar amb un llaut a la mà. En veure, el Califa, el llaut del seu cantaire favorit Isxak, exclamà:

— Bé! Això ja és massa! Si aquesta atlota canta malament us faré crucificar a tots, del primer al darrer; i si canta bé, faré que et crucifiquin a tu sol i perdonaré els altres!

— Al.lah.ummà! (2) — féu resignat el Visir.

Mentrestant Dolça-Amiga havia anat afinant les cordes i, després d'alguns preludis que sonaven dolços i suaus i llunyans, féu brollar una dolça melodia vibrant amb tota l'ànima, de tal faisó que semblava havia de tornar líquid el ferro, perquè hauria desvetllat els morts del somni eternal; perquè hauria tocat el cor de la roca i el del cer. De sobte, Dolça-Amiga entonà un cant enyoradís i melangiós:

— Ja... leilí...!

L'enemic m'esguardava i veu com l'a-
[mor
en la meua font clara abeurava son
[cor!
«Ei! Que és tèrbola l'aigua!..» cridava
[traïdor.

(2) L'ot sia Déu.

Ia... ein...!

Ai, l'amor de ma vida, no ocoixis son
[crit.

Allunya't d'ell de seguit!

Tu no pots, ni que ho vulguis, donar
[a ob'it

les meves carícies...

oh, font de delícies...!

Ia... leil...!

I Dolça-Amiga continuà fent vibrar sol el llaüt de cordes vivents i harmòniques; i el Califa hagué de fer un gran esforç per no esclatar, de dalt de l'arbre estant, en un crit extàtic de «Ja... ein...!!» o bé de «Ja... Al'lah...!!»

— Per Al'lah; — digué al Visir el Califa. — Giafar; ara mateix vull entrar al Palau de les Meravelles i asseure'm entre ells i oir els cants d'aquesta huri al meu davant!

— Senyor, mentre espero que la vostra cólera hagi passat, em permeto dir-vos el meu parer: Jo crec que tan tost us veurà al seu davant txeik Ibrahim, morirà d'esgarrifament de setgurl... — respongué el Visir.

— Doncs ja pots idear algun mitjà que em permeti satisfer el meu desig sense que els causi cap contratemps, — replicà el Califa.

I baixaren de l'arbre.

Heus ací que als Jardins de les Delícies hi havia un estany que comunicava, per un conducte subterrani, amb el Tigris; el qual sempre era ple de peixos que s'hi refugiaven i hi acudien cridats per les sobres dels àpats celebrats al Palau de les Meravelles que hom els tirava. Hom havia prohibit de pescar en aquell estany; però aquell vespre un pobre pescador anomenat Karim, en veure la porta dels Jardins que hom havia deixat descuidadament oberta, hi entrà pensant: «Qualsevol es deixa perdre una ocasió com aquesta!»

El Califa i el Visir, tot rumiant el medi d'entrar al Palau de les Meravelles, s'atansaren a l'estany i veieren el pescador Karim. El Califa s'apropà al pescador per parlar-li mentre el Visir romania un enerra allunyat.

— Oh, Karim! — cridà el Califa.

I Karim, en girar-se i, a la llum de la lluna, en veure i reconèixer per la veu el Califa, caigué de genolls exclamant:

— Per Al'lah! oh Emir dels Creients! Jo et juro que no és per contravenir les teves ordres que he entrat als teus jardins, sinó per alleujar la meva pobresa i poder donar pa als meus petits!

— Està bé! — respongué el Califa. — Ara despulla't!

— I ara! — féu el pescador. — Perquè ho voleu, senyor?

— Despulla't tal com ho faig jo! — ordenà el Califa tot despullant-se.

— Ara vés posant-te la meva roba! — ordenà de bell nou el Califa.

El pescador, tot esbalaït, anà vestint-se amb les riquíssimes robes del Califa, mentre aquest anava posant-se les vestidures espellifades, brutes i plenes de misèria del pobre pescador. Un cop llestos, el Califa digué a Karim:

— Aquestes robes et pertanyen des d'ara. Són el preu del teu vestit i de la panera de peix que et compro. Ja te'n pots anar!

I després d'acomiar-lo se n'anà a trobar el Visir i el porta-glavi que l'esperaven, els quals, en veure'l arribar, creient que era Karim, exclamaren esverats:

— Ai Karim! Ja pots fugir ben depressa!

— El Califa és ací i si et veu ja pots demanar misericòrdia!..

— El càstig que t'imposarà per haver entrat als seus jardins sense permís!..

I el Califa esclafí amb una riallada que els esbalaï.

— I ara! — exclamà Giafar. — Són vós, senyor!

— Ja ho veus — respongué Harun Al-Ratxid — no crec pas que txeik Ibrahim em reconegui, disfressat així. Ara, espereu-me i no us mogueu d'ací fins que torni.

— Jo escolto i obeeixo! — exclamà Giafar.

El Califa s'atansà a la porta del palau i trucà fort:

— Qui hi ha a la porta? — demanà Ibrahim de la taula estant.

— Sóc jo: el pescador Karim. M'he assabentat que avui tenies convidats i he vingut tot seguit per oferir-te el fruit de la meva pesca. Si vols mirar-lo veuràs com encara cueteja...

Alí-Nur i Dolça-Amiga eren boja-ment afeccionats al peix i en oir les paraules «encara cueteja», poden pensar com es posaren de contents!

— Obriu-lo, txeik Ibrahim! Obriu-lo de seguit!

— Oh, sí! Obriu-lo!

I txeik Ibrahim s'alçà i, tot fent tentines anà a obrir la porta:

— Entra! Entra lladregot..! Més que lladregot dels teus compradors! — li féu somrient i renyant-lo amical. — Vejam aquesta famosa pesca cuetejadora...

— Per Al'lah! — exclamà Dolça-Amiga. — Es veritat! Encara és viu!

— Mira, mira com belluga! — féu Alí-Nur.

— Fregiu-lo, bon txeik Ibrahim! — suplicà l'atlota.

— Saps què pots fer, bon pescaire Karim? — digué txeik Ibrahim. — Anar tu mateix a fer-lo coure a casa teva.

— Jo escolto i obeeixo! — assentí el fals Karim.

(Continuarà)

LES SABATES

I
En Crispí a l'Espaseria hi té una sabateria que serveix a tot client gènere molt excelent i al mateix temps tan barat com ningú més mai l'ha dat.

II
L'especialitat seva és calçat fort per marinès camàlics i en general pels que molt treballà els cal. Té sabatasses enormes no gaire elegants de formes.

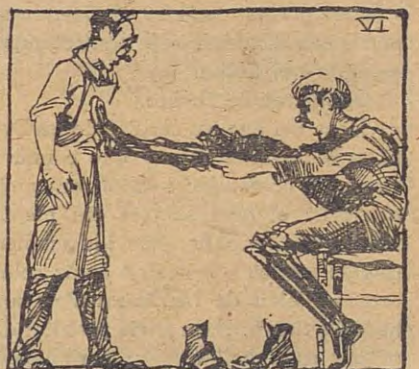
III
Fa poc n'ha confeccionat un parell i el té exposat; són botes d'aigua, especials per resistir temporals. Són d'un couro molt gruixut i el preu és bastant crescut.

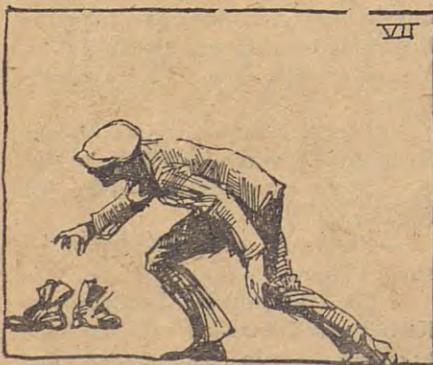
IV
Es presenta un marinè amb el calçat fet malbé i diu al pegot Crispí: «Aquestes botes d'aquí me les voldria emprovar perquè me n'he de comprar.»

V
Crispi, llest com estornell despenja el feixuc parell i l'ensenya al navegant. Aquest les va remirant regateja un xic i al fi diu: «Si em van bé, són per mi!»

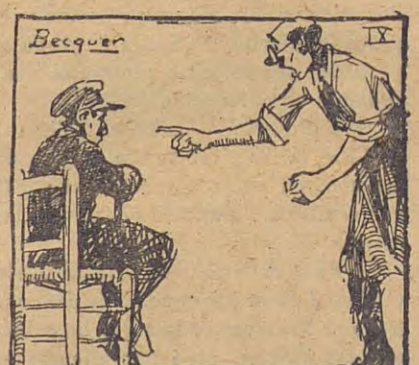
VI
Es treu el seu vell calçat i el posa a terra, al costat. Després s'emprova les botes. «Em vénen bastant justotes, però me les quedaré si una rebaixa em vol fé.»

VII
Mentre van regatejant, fent el distret, un passant arreplega el calçat vell i fuig, cames al clatell. El mariner fent un crit diu: «L'atrapo de seguit!»

VIII
I prest li corre al darrera mentre en Crispí amb gran fal.lera va dient: L'atraparà! No se li pot escapà! Darrera la cantonada la parella és esbravada...

IX
I mentrestant en Crispí encar va dient: Sí, sí! Ja ho crec que l'atraparà! Prò veient el temps passà i que el marí no ha tornat al fi veu que l'han robat.

EL LLIT HISTÓRIC

Quan Napoleó vingué a la nostra terra durant la guerra dels francesos, passà una nit a Viladerrocs, reduït poblet de vora la frontera.

D'aquí venia que a l'hostal de Viladerrocs hi hagués una cambra anomenada de Napoleó i un llit en el qual segons la tradició, havia dormit aquell *rayo de la guerra*, que diuen els poetes econòmics.

La cambra de Napoleó, després que hi hagué dormit aquest personatge, fou tancada a pany i clau, perquè l'honorat amo de l'hostal no volia sentir ni parlar de francesos, i molt menys del seu emperador i volia oblidar que la seva casa havia estat sollada per la presència de l'enemic de la seva terra.

Però passant els anys, morí el vell hostaler trabucaire, heretà la casa el seu gendre, aquest la deixà a un nebot, i la tradició d'odi al francès restà tallada.

I en la cambra de Napoleó ara hi dormia, al mateix llit, amb les mateixes malfegues, l'actual amo de l'hostal de Viladerrocs, el qual, malgrat saber de cert que allà hi havia dormit l'Emperador de Romans i Francesos, no donava a aquest fet, la més petita importància.

Però el fet era conegut per tot el

poble. I justament, essent vora la frontera, el poble era molt visitat per francesos i també per turistes de tota nacionalitat.

Els quals, un dia s'assabentaren que a l'hostal hi havia un llit on havia dormit Napoleó.

I de seguit, s'hi presentà un senyor francès, roig de cara i ample d'estómac, un veritable tipus de mussiú, com diuen els nostres camperols.

— Farieu-me la mercè d'em permetre veure el llit que dormí Napoleó? demanà amb son català estrafet.

— Prou prou — féu l'hostaler. — Pugi cap aquí.

El francès restà meravellat.

— Us el vull aixatar... vull dir comprar. En voleu cinc mil francs?

— Espereu-vos un moment que ho he de preguntar a la dona, — féu l'hostaler, que era d'aquells que manen ells però la muller fa el que vol.

La dona fou consultada.

— Cinc mil francs? Ja veurem... torni demà.

El francès se n'anà i l'hostaler restà remugant:

— Quina manera de deixar-te perdre un negoci.

— Tu, deixa'm fer a mí — exclamà la dona.

Al cap de poc arribà un anglès que volia veure el llit famós.

— Vull-lo comprar. Cent lliures donar-ne.

— Fins a demà no li puc contestar en ferm — féu l'hostalera.

Abans del vespre havien passat quatre compradors més a veure el llit i n'havien anat pujant el preu. Ara ja es podia vendre per mil cinc cents duros. L'hostaler estava satisfet de la política de la seva dona però hauria volgut vendre d'una vegada a aquell preu i no pensar-hi més.

Quina no fou la seva sorpresa quan a l'endemà veié que la dona entregava el llit al primer comprador, aquell dels cinc mil francs.

— Estàs boja, noia! Per què el dones a aquest home si podies haver-lo venut a molt major preu.

Per tota resposta la seva dona se n'anà al telèfon i parlà:

— Escolti... és els *Almacenes el Cicló*?... Sí... L'hostal de Viladerrocs... Envii'm una altra dotzena de llits Napoleó, que la que ha vingut aquest matí ja està tota venuda.

I girant-se al seu home afegí:

— Tu volies vendre'n un i jo ja n'he

venut dotze. O, i els que vindran encara!

— Doncs... i el de debò?

— El de debò... em sembla que el daré a la guixalla per a foc de Sant Joan. Està tan atroïnat, ja!

Un negre americà assegurarà que menjaria sis síndries una darrera l'altra. Es creuaren moltes juguesques en pro i en contra, i el dia de la prova l'expectació era enorme.

Començà el negre a menjar una síndria, dues, tres, quatre... Quan era a cinc i mitja, però, deixà els tros que estava queixalant, i exclamà.

— S'ha acabat! no puc més!

— Home! per mitja síndria quedés malament! — li cridaren els que havien apostat per ell. — No veus que ens fas perdre els *quarto*?

— Nois, de debò no puc més. I no ho entenc, perquè fa una hora *ho he assajat i he arribat a sis i mitja sense esforç*.

Vaig convidar en Torquat, menjà escudella i carn-d'olla, un cabri-det i una polla i un tall de bou ofegat. Li donc vi, i em diu això: «Us el podeu ben guardar que fins essé a mig dinar no acostumo a beure jo.»

— Què fas aquí, pillet?

— Recullo l'estel.

— Aquest estel fa un mes que és dalt de l'arbre.

— Ja ho sé, però llavors encara no eren madures les pomes.

(De *The Passing Show*)

— Què mateu, llebres, conills, o perdius?

— No, només caço per matar el temps.

(De *Péle-Méle*)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 650 — Josep Ros

N.º 651 — Joan Queralt

N.º 652 — Maria Alaveda

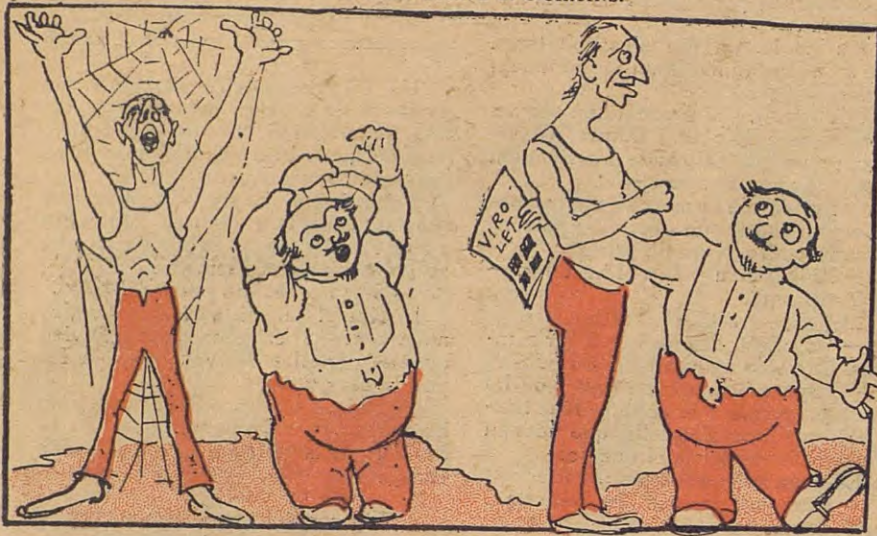

N.º 653 — Antoni Pellicer

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

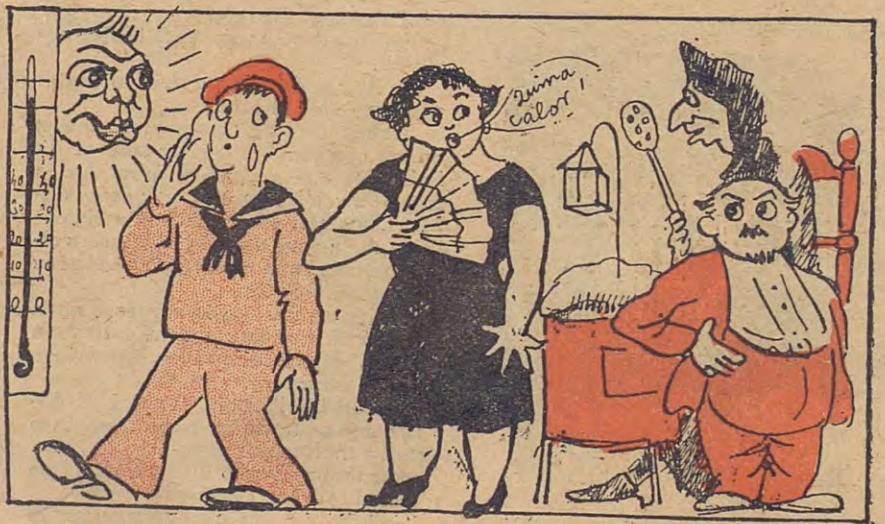
Avui perden tots sos béns
lluitant contra el elements.

En Baliga i en Balaga
han passat l'istiu en vaga.

— Hem de fer a'gun negoci
per rescabala el temps d'oci.

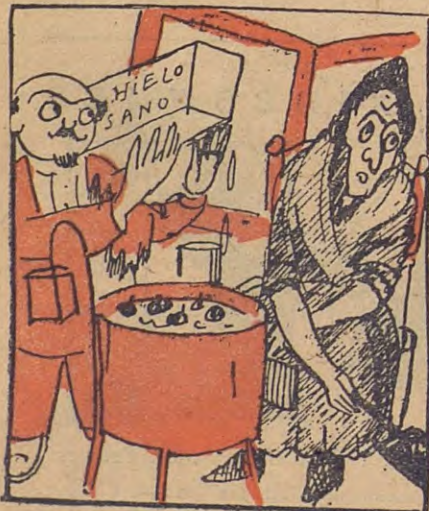
Ja hi ha per les cantonades
castanyeres instal·lades.

Reuneixen sa fortuna
i van a adquirir-ne una.

Mes aïl que aquesta tardor
s'ha proposat fer calor!

I la societat, en va
espera algun parroquià.

— Baliga, quina en faràs?
Treu el foc i posa-hi glaç!

— Apa, senyors, *achetez*
els nostres marrons g acés!

Mes aïl que en aquell moment
arriba un fred imponent!